

faa at de kunde indgaa den farlige Omseiling ved Skagen, saa er det muligt, at de Søfarende vilde berolige sig herved, og at man saa vilde benytte Limfjordskanalen istedetfor den projekterede Nordøstkanal. Jeg tror altsaa, at det er af den allerstørste Betydning, at man snarest mulig tager fat paa denne Opgaves Løsning, og det vilde jo være et fortrinligt Gmne for en Kommission at undersøge, hvorledes dette bedst, billigst og hensigtsmæssigst lader sig udføre. At Hals Barre ogsaa ved denne Leilighed vil komme til at spille en Rolle, er en klar Sag, hvad enten man — hvad jo Teknikere, navnlig ogsaa den sidste ærede Taler, betvivle — skulde kunne holde Jarvandet ved Hals aabent, eller det bliver nødvendigt at omlægge Skibsløbet og afstette ogsaa den mindre Kanal. Derfor man valgte den allerkorteste Vej gennem Limfjorden, nemlig fraammerbugten til Hals, vilde hele Kanalen ikke overstige en Længde af 7—8 Mill. Altsaa de Spørgsmaal, der ere bragte paa Bane idag, ere af den største Betydning, ikke mindst paa Grund af den Omstændighed, som det ærede Medlem for Hjørring Amts 5te Valgkreds (Vertelsen) berørte, at Limfjorden saa at sige aarlig slyder store Arealer frugtbar Jord fra de omboende Løbsiere. Efter paalidelige Beregninger gaar der paa denne Maade hvert Aar ca. 330 Tdr. Land tabt, altsaa saameget som en hel Herregaard. Vil man beregne, hvilke Kapitaler dette aarlige Tab af Jord, der mulig bliver større, efterhaanden som der tages Mere og Mere bort, repræsenterer, vil man komme til overordentlig store Summer, saa at det næsten alene af den Grund vil kunne betale sig at foretage en Regulering af Limfjorden og dernæst gjøre Havneanlæg ved Udløbet paa det Sted, som man nu valgte. Alt taler altsaa for, at man hurtigt muligt tager fat paa denne Sag, og maaske er det en Feil, at Underingsforlaget om de 15,000 Kr. ikke er blevet affattet saaledes, at det tydelig ses, at man ogsaa ønsker Limfjordspørgsmaalet taget med. Derfor tror jeg, at man maa være den ærede sidste Taler taknemlig for, at han har stillet sit Underendringsforslag, der jo leder Tanken hen ialtsald paa den østlige Del af Limfjorden. Men det er ikke nok med Rattekat og Skagerak; vi have ogsaa i Østersøen, som det ærede Medlem for Bornholm (Dam) udførlig har godtgjort, den største Krang til en Nødhavn. Om nu det af det ærede Medlem ønskede Sted, Næsø, er det rette, eller man skal vælge Svaneke, hvor der, som bekendt, ogsaa findes naturlige Forudbætninger for en Havn, eller Nønne eller den Indstjæring, som ligger Øst for Hammeren, hvor der ogsaa er dybt Vand, skal jeg ikke udtale mig om. Det er jo netop en Sag, som det er Teknikernes Opgave at beskæftige sig med, og derfor kan jeg ikke se rettere, end at en Kommission med Hensyn til dette særdeles vigtige Spørgsmaal vil have en rig Mark for sin Virksomhed. Altsaa, ogsaa med Hensyn til dette anbefaler dette Un-

dringsforslag sig, som er opstillet af det ærede Medlem. Medens jeg har Ordet, skal jeg kortelig berøre et andet Forhold, der er bragt paa Bane her i disse Dage af det ærede Medlem for Beile Amts 3die Valgkreds (H. Nielsen). Jeg berører dette Spørgsmaal her, fordi det ærede Medlem med Rette har stor Autoritet i disse Sager. Jeg figter til de Bemærkninger, det ærede Medlem gjorde om, at det vilde være rigtigt, at Staten, der jo har en Mængde Arbeidere i sin Tjeneste, vilde sørge for, at der for dens forskellige Forretningsgrene oprettes Kasser, hvori de vedkommende Arbeidere kunde sikkre deres Alderdom. Derfor jeg har forstaaet det ærede Medlem ret, er jeg uenig med ham i denne Betragtning. Jeg tror, at det vilde skabe en Ulighed mellem Statens Arbeidere og andre Arbeidere, som der paa det Stadium, hvortil vi nu ere komne med Hensyn til Opfattelsen af disse Sager, slet ikke er nogen Grund til. Jeg tror derimod, at den Tanke, som den høitærede Minister forledet udfastede med Hensyn til denne Alderdomsforsørgelse, en Tanke, som den høitærede Minister dog sagde ganske vist ikke tilfredsstillende ham selv, men var den eneste, han kunde se var realisabel for Øieblikket — jeg tror, siger jeg, at denne Tanke, jo mere man beskæftiger sig med den, desto mere vil den vise sig at være den, der maaske bedst tilfredsstillende. Det er Tanken om at oprette en ganske almindelig Alderdomsforsørgeskasse for Alverden, om jeg saa maa sige, indrettet saaledes, at de, der ville sikkre deres Alderdom i denne Kasse, skulde have det for en meget billig Pris, ikke blot saaledes, at de skulde være fri for at betale Administrationsudgifter og Agentprovision, som jo ved de bestaaende Livrenteanstalter spiller en meget stor Rolle, men at der tillige som Gave fra Staten, som Opmuntring til at fremme det Slags Anstalter, skulde gives dem Leilighed til mod en betydelig nedsat Præmie at blive Medlemmer af en saadan Kasse. Jeg tror, at denne Tanke er overordentlig frugtbar, navnlig fordi den er ens for Alle — Rigdom er jo med Rette vor Tids Løsen —, fordi her vil Enhver, fra den Høieste til den Laveste, hvad enten han er privat Arbejder eller staar i Statens Tjeneste, kunne sikkre sig og Sine en, som den ærede Minister udtrykte sig, besteden Alderdomsforsørgelse. Dertil bør Alle have Adgang. Havde man først et saadant Grundlag derved, at Staten oprettede en saadan Anstalt, forsynede den med Embedsmænd, Agenter o. s. v., saa kom man til det næste Spørgsmaal, hvorledes man skal løse den Opgave at skaffe Arbejderne Midler, forsaavidt de ikke have saadanne, til at indtræde heri, og dette Spørgsmaal vil det da være ulige lettere at løse, end som Forholdet er nu, da man savner Kasser, hvor Vedkommende med Arghed kunne lægge deres smaa Midler for at opbevare dem til deres Alderdom. Jeg tror derfor, at man ikke skal begynde med at tage en enkelt Gren og gjøre